

ISTENES TIBOR

Életfa

Körbevesz, eláraszt, felemel a víz,
Megtisztít, feltölt a hordozó,
Mennyei, átható, frissítő az íz,
Mellyel megáld az örökké alkotó.

Energiába csomagol a nap,
Tűzzel égeti lelkemet,
Lobogó lángja szellemembe kap,
Aranyba burkolja éneimet.

Lélekkel veszem a lélegzetet,
Átjár a mennyei felismerés,
Elúzi minden félelmemet
A levegőben megélt felébredés.

Talaj a föld a lábam alatt,
Elemmel szövö át a testet,
Anyagi létem a földből fakadt,
Teremtő erő homokkal festett.

Magasra nő az élet fája,
Szeretete szórja a magjait,
Fényben úszva aranylik a tája,
Vetíti a térbe az álmait.

Kopott reggeleken

Kopott reggeleken kopott képek
Foltos éveiden éles tények,
Kávékból kapart öntudat.

Hozott reggeleken megtört fények,
Beteg hajnalokon megírt vénység,
Arcokon látszó ámulat.

Sodort álmaidon idegen mémek,
Elült gondolon fapados székek,
Összessége kábulat.

Fagyott mosolyodon hideg tények,
Megélt borzalmadon forró évek,
Vetítik rád az árnyakat.

Sorolt érveiden kettős végek,
Kitárt karjaidon állóképek
Emelik szívedben a várakat!

Kopott reggeleken kopott képek,
Tekert rajzaidon eltűnt évek,
Tüntetik el a vádakat.

ISTENES TIBOR

Színház

Szagrális csend üvölti a némaság diadalát,
Ünnepi lakomák hallatják a győztes ízeket.
Lefolyik szánk széléről a zsíros pusztulás,
Miközben dramaturgok szortírozzák a rendezők zivatarát.

Oda még egy kis díszletet, itt fehérebb legyen a fal,
Ott a vér legyen véresebb és élesebben sikítson a csend!
Tapinthatóvá váljanak a pillanatok,
Látható legyen a kották között a dal!

Nem, ez így túlzás, a valóság ezt a giccset nem hiszi el.
Szakadjon bele a történet a drámába,
Fulladjon a kispolgári szürreális szürkeségbe a vég,
Csak valahogy egyszer az életben, emelkedjünk még fel!

Együnk kéket, hallgassunk fűszerest,
Hamis könnyeket gyűjtsünk kaviárrá,
Nevezzünk lelkek útjain, sírjunk vidám egyperceseken,
Csak egyszer lássunk a vélt falon, többet mint képlettest!

Ez még csak az első és utolsó felvonás,
A függöny örökre lent marad.
Mögötte színészek játsszák a darabot,
A teremben pedig örök a számadás.

Szagrális csend üvölti a némaság diadalát,
Ünnepi lakomák hallatják a győztes ízeket.
Lefolyik szánk széléről a zsíros pusztulás,
Miközben dramaturgok szortírozzák a rendezők zivatarát.

ISTENES TIBOR

valóságzivatar

atomok közepén ül a csend és a jövő
információk halmazából anyaggá változik a tér
formát önt az álomból szövődő éledő erő
spirális utakon fényel itatva folyik a lét
gömbként láthatod az egybeszótt élet sejtmindenségeit
majd a végtelenbe gördülve töltöd be küldetésed terét
a legkisebb vagy és a legnagyobb
a fény és a sötét
energiákban hagyott lábnyomok között
táplálsz valód éltető tövét
kezdeted másik fókusz a véged
elhagyott évek becsomagolt papírjai
levelekként szállnak a szélben
saját emlékként magad repülsz magadban és magadban leszel a részed
ez hát az élet... hangeső és színvihar
magányos nappal éjjeli mámor
megtalált boldogság a homokszemek eltévedt szigetein
kivetüléssed őszinte álmain valóságzivatar

Gedeon Hajnalka: *A káprázat krónikái*